

5. Ребуха Л. З. Інноваційні процеси вищої школи: технологічний аспект. *Теорія і практика розвитку наукових знань (частина III)* : матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 28-29 груд. 2017 р.). Київ: МЦНД, 2017. С. 35–36.
6. Словник базових понять з курсу «Педагогіка»: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / уклад. О. Є. Антонова. вид. 2-ге, доп. і перероб. Житомир: Вид-во ЖДУ імені Івана Франка, 2014. 100 с.

Віталій Чернявський

здобувач 1 курсу магістратури
спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки,
освітньо-професійна програма «Управління закладами освіти»
Західноукраїнський національний університет
Науковий керівник:

Лілія Ребуха

д. пед. наук, доцент, завідувач кафедри освітології і педагогіки
Західноукраїнський національний університет

ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПЕДАГОГІЧНА ІННОВАТИКА

Якість життя українського суспільства залежить нині від рівня освіти і культури населення, його світоглядної позиції і духовного розвитку, можливості отримувати і використовувати необхідну освітню інформацію. Тому освіта повинна відповідати сучасним потребам суспільства й виступати сильним адаптивним потенціалом швидкоплинного трансформуючого суспільства сучасних соціоекономічних реалій [3, с. 124–125].

Відповідно інноваційна політика вищої школи охоплює всі види діяльності закладу вищої освіти та відповідає за його розвиток і підвищення конкурентоздатності. Її багатогранність формування і впровадження підлягає певним формуючим принципам, котрі забезпечують поступальність та самодостатність, а разом з тим – ефективність інноваційного розвитку.

До таких принципів нами віднесено:

– єдність наукового і освітнього процесів, управлінської діяльності в цій царині та її спрямованість на економічний, соціальний і духовний розвиток суспільства;

– оптимальне поєднання державного регулювання і самоврядування;

– формування інноваційних проектів за пріоритетними напрямками досліджень, що визначаються державною і регіональною інноваційною та науково-технічною політиками;

– підтримка та розвиток науково-технічної творчості молоді;

– проведення повного циклу досліджень і розробок та готових освітніх послуг;

– інтеграція науки і освіти в міжнародне співтовариство.

Узагальнюючи різні підходи до тлумачення даної дефініції, зазначимо, що поняття «педагогічна інновація» визначається і як новизна (виступає як засіб), і як процес уведення цієї новизни (цього ж засобу) в практику, і як результат (кінцевий продукт чи освітня послуга) процесу створення нового, завдяки чому відбуваються позитивні зміни й досягається поставлена освітня мета [2, с. 74–78].

У сфері освіти існують такі види інновацій, які є необхідною умовою конкурентоспроможності закладу щодо надання освітніх послуг:

– інновації, що стосуються змістового наповнення навчальних дисциплін, які пропонує навчальний заклад;

– інновації, що мають місце в педагогічному процесі;

– інновації, що задіюються в організаційних структурах вищої освіти; інновації в діяльності та відносинах між викладачами і студентами;

– інновації у сфері освітніх послуг, розвиток співпраці з соціальними партнерами, замовниками кадрів;

– інновації в галузі міжнародного співробітництва вищих навчальних закладів .

Важливо, що інновації в освіті класифікуються за:

– об'єктом впливу (педагогічні, соціально-психологічні, організаційно-управлінські). Результатами педагогічних новацій є якісні зміни в освітньому процесі молодого покоління. Запровадження інновацій соціально-психологічного спрямування допомагає покращити мікроклімат освітнього середовища, формує у майбутніх фахівців високий рівень міжособистісної культури між

суб'єктами. Інновації організаційно-управлінського різновиду забезпечують запровадження сучасних форм і методів управління, сприяють подоланню стереотипів консервативного стилю керівництва, формують нові партнерські відносини;

– рівнем поширення (системно-методологічні та локально-технологічні). Поширення інновацій системно-методологічного рівня запроваджуються у межах загальної системи. Локально-технологічний рівень інновацій передбачає апробацію особистісно-орієнтованих інноваційних методичних систем на окремих освітніх об'єктах;

– інноваційним потенціалом нового (радикальні, модифікаційні, комбінаторні). Радикально нові ідеї запроваджуються на основі кардинально нових засобів (інформаційно-комп'ютерних технологій та ін.). Модифікаційними називають інновації, що спрямовані на удосконалення змісту, форм, методів навчально-виховного процесу та самої організації навчання. Комбінаторними іменують осучаснені новації – освітні й педагогічні традиції, адаптовані до нового соціокультурного середовища [1, с. 31–34].

Отже, сучасні реформи вищої освіти потребують оновлення інноваційних підходів до професійної підготовки майбутніх фахівців. Нововведення повинні відбуватися у всіх сферах діяльності закладів вищої освіти на організаційному, змістовому та технологічному рівнях. Лише такий підхід сприятиме якісній підготовці майбутніх фахівців до діяльності в майбутньому.

Список використаної літератури

1. Буркова Л. Ключ до управління: класифікація педагогічних інновацій як елемент механізму керування інноваційним процесом в освіті. Директор школи, ліцею, гімназії. 2000. №1. С. 31–37.
2. Дубасенюк О. А., Вознюк О. В. Концептуальні підходи до професійно-педагогічної підготовки сучасного педагога. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. 114 с.
3. Ребуха Л.З. Професійна підготовка фахівців соціальної сфери: проблемні підходи. *Проблеми реформування педагогічної науки та освіти: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Хмельницький, 1–2 груд. 2017 р.)*. Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2017. С. 124–125.